mârced şi var. *mârcav* „bolnăvicios, slab"). Pentru temă, care se cunoaşte şi în forma *jubred,* singura legătură de înrudire ce se oferă e cu apelativul rom. *jubră* „sgaibă, bubă", cu etimologia limpede: ung. *zsébre* „bubă, bubuliţă, sgaibă" *(DLR* II_2 40, Drăganu *DR* IX 210), devenit rom. **jibră>*jâbră>jubră.* Derivatul adjectival *jubred, şubred* s'a format în rom. după analogia lui *putred, muced, fraged,* etc., cu sufixul *-ed-* (lat. *-ĭdus*) alăturat şi la teme de altă origine decât latină sau romanică: de ex. *suleged* (Cihac II 379), *vâlced,* probabil ambele de provenienţă slavă. Evoluţia semantică s'ar explica prin: „bubă-cu bube, bubos, — bolnav, bolnăvicios, — slab, plăpând", şi nu are nimic nefiresc (cf. de ex.: *gingaş*<ung. *gyengés* „slab, firav"), faţă de schimbările semantice destul de curioase luate de unele împrumuturi de cuvinte în limba română.

ION I. RUSSU

Nt. Mărăjdia, Măierău, Muierău, Mănerău, Măieruş, Mărius, Măgheruş, Monoroştia, Mănărade

Mărăjdia este numele unei văi şi a părăului ce curge prin ea care izvorăşte din muntele *Blidăreii,* la câţiva metri de şoseaua ce duce din Răşinari la staţiunea de munte Păltiniş, şi se varsă în Râul Sibiiului (Cibin) în comuna Cristian (jud. Sibiu). Pe hărţile militare austriace valea poartă indicaţia *V. Mărăsdiei* [sic] (*Mengerbach*). Localnicii o numesc *Mărăjdia* sau *Valea Mărăjdiei.*

Numele topice vecine sunt toate clare: *Curmătură, Dealul Cioara, Blidăreii, Wolfstein*[1]*), Valea mică, Valea mare-Părăul Muntelui, Călugărul, Grosul Muierii,* etc. Numai numele de *Mărăjdia* nu poate fi explicat nici din limba română, nici din cea germană.

Terminaţiunea *-ăjdia* aminteşte toponimicul *Răcăşdia* (şi

[1]) Muntele *Wolfstein* e proprietatea satului Cristian ; aceasta îi explică numele nemţesc. Românii îi zic *Blidăreii.*

BDD-A14882 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:56:03

se pronunţă în realitate *j*) (ung. *Rakasdia*), numele unui sat din judeţul Caraş.[1]) Etimologia acestuia este ung. **Rákosd*< *rák* „rac“+suf.-*os* (*rákos* „cu raci“, cf. numele de sat *Rákos*> rom. *Rachiş* din judeţul Turda: cf. şi toponimicul românesc *Răcoasa*, jud. Putna)+ sufixul local *-d*. Forma ungurească *Rakasdia*, întrebuinţată de autorităţile ungureşti în secolele XIX şi XX, a fost reprimită dela Români. Aceeaşi etimologie are şi numele de sat din jud. Hunedoara *Răcăştia*; aici s'a păstrat de altfel şi forma ungurească *Rákosd*.[2])

Forma *Mărăjdia* trebue prin urmare să fi fost la origine tot un derivat unguresc în *-os* + *d* dela un apelativ însemnând o plantă, un copac, un animal sau un accident de teren. Apelativul la care m'am gândit este ung. *mogyoró* „alun(ă)“ şi anume la o formă veche şi dialectală *monyoró, monyaró* sau poate chiar **manyaró*. În dicţionarul istoric al limbii maghiare redactat de Szarvas şi Simonyi (*Magyar nyelvtörténeti szótár*, Budapest 1891, s. v. *mogyoró*) găsim într'adevăr forme de tipul lui *monyaró, monyoró, magyaró* şi *mogyoró*. De asemenea şi Szinnyei (*Magyar tájszótár*, Budapest 1893, s. v. *mogyoró*) dă forme dialectale de tipul lui *magyaró* (în Săcuime şi în jurul Clujului) şi *monyoró, monyaró* (în Slavonia şi Baranya). E uşor de presupus că, pe lângă *monyoró, monyaró*, a existat şi forma **manyaró*, căci, întocmai cum formele cu *gy* au în primele două silabe, după dialecte, când doi *o* şi când doi *a* (*mogyoró-magyaró*), la fel şi formele cu *ny* trebue să aibă, sau să fi avut, când doi *o* (*monyoró*) şi când doi *a* (**manyaró*).

Din vechiul *Monyoró*, *Monyaró*, sau **Manyaró* derivă formele româneşti *Măierău* „sat în jud. Mureş“ (ung. actual *Magya-*

---

[1]) Numele de sate de care ne vom ocupa în prezentul articol sunt luate din Moldovan-Togan, *Dicţionarul numirilor de localităţi cu populaţiune română din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş*, ed. II, Sibiiu 1919.

[2]) Cf. şi *Orăştie, Orăştia* < ung. **Városd, *Várasd* (*vár* „cetate“, *város* „localitate cu cetate, oraş“+suf. *-d*; numele unguresc actual al Orăştiei este *Szászváros* „oraşul săsesc“), *Nădăştia* „numele a trei sate din jud. Hunedoara“ < ung. *Nádasd* (*nád* „trestie“, *nádas* „stufărie“+suf. *-d*). Unul dintre aceste trei „*Nădăştii*“ cea din plasa Geoagiu, are numele unguresc reprimit dela Români: *Nádastia*.

BDD-A14882 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul“
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:56:03 LUJ

ró; Csánki, în *Magyarország történelmi földrajza a Hunyadiak korában*, V, p. 721, dă pentru acest sat forme ca *Monorou*, 1319 şi *Monyurau*, 1319) şi *Muerău* „sate în jud. Cluj" (ung. actual *Magyarókereke*[1]); Csánki, *ibid.*, V, p. 385: *Monyorokerek*, 1437; *Monyarokerek*, 1469) şi jud. Turda (ung. actual *Magyaróság*[2]); Csánki, *ibid.*, V, p. 721: *Monyarossag*, 1456). Nazala palatală *ń* în poziţie intervocalică a devenit *i̯* (*Muerău* se pronunţă în realitate *muierău*) atât în elementele latine (*vinea* > **viña* > *viie*, *vie*), cât şi în cele slave (*kladńa* > **klańa* > *claie*) şi ungureşti (*Aranyos* > *Ariieş*, *Arieş*).[3]

Forma *monyoró*, *monyaró* sau **manyaró* plus sufixul *-os (-s)* stă la baza toponimicului românesc *Măieruş* „sat în jud. Braşov" (ung. actual *Szászmagyarós*, nemţeşte *Nussbach*, traducerea exactă a lui *Magyarós).* Forma populară săsească netradusă a acestuia din urmă, dată de Moldovan-Togan, este *Manyersch* care trebue explicată tot din **Monyorós*, **Monyarós*, **Manyarós.*[4])

[1]) Traducerea românească ar fi „Crângul de aluni". Numele oficial actual este *Alunişu*.

[2]) Traducerea românească a lui *Magyaróság* ar fi „Aluniş". Numele oficial actual este *Pădureni*.

[3]) Satul *Muerău* din jud. Cluj se găseşte în plasa *Huedin;* acest toponimic din urmă a avut însuşi cândva un *ń* intervocalic (**Huńedin* < ung. **Hunyad*[*in*], azi [Bánffy]*hunyad*.

[4]) Dicţionarul lui Moldovan şi Togan, p. 108, dă drept formă românească a acestui toponimic forma *Măgheruş*. După cum mă informează colegul D. Macrea, care e originar dintr'un sat vecin, Fântâna, forma populară e *Măierúş*, iar forma *Alun* pe care o dau între paranteze Moldovan şi Togan nu e cunoscută de nimeni. Forma *Măgheruş* din acest dicţionar trebue explicată prin tendinţa pe care au avut-o intelectualii români din Ardealul dinainte de unire de a apropia forma toponimicelor româneşti de forma oficială (ungurească sau austriacă). V. cele spuse despre toponimicele *Mutnic* în loc de *Mâtnic* în DR, X, p. 248, *Musca* în loc de *Mâsca* în „Balcania", VI, p. 503, *Reşiţa* în loc de *Reciţa* în DR, VII, p. 175, *Dalboşeţ* în loc de *Dâlboceţ* în DR, VII, p. 176. Astăzi numele oficial al acestui sat este *Măeruş*, deci forma corectă populară, ceea ce dovedeşte că forma *Alun* dată de Moldovan-Togan nu există pe teren, căci altfel autorităţile românești de după 1918 ar fi adoptat-o.

Pentru formele săseşti corespunzătoare lui **Monyorós*, **Monyarós*, **Manyarós*, v. Gustav Kisch, *Siebenbürgen im Lichte der Sprache (Archiv des Vereins für siebenbürgische Landeskunde*, Neue Folge, 45. Band, 1929), p. 112

BDD-A14882 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:56:03

De asemenea dela *Monyorós, Monyarós, *Manyarós* trebue să plecăm şi în cazul numelui de sat, din jud. Satu-Mare, *Măriuş* al cărui nume unguresc actual este *Mogyorós*. Din *Monyorós, Monyarós, *Manyarós* (v. Csánki, *ibid.*, I, p. 481: *Monyaros*, 1490) Românii au făcut, înainte de secolul al XVI-lea, **Măńerúş*, apoi în cursul secolului al XVI-lea [1]), **Măi̯erúş*. În forma aceasta din urmă s'a sincopat *e* [2]), iar **Măi̯rúş* a devenit *Măr̡iúş*, prin metateza *yod+r> r+yod*.

În regiunile unde *ń* intervocalic se păstrează (Banat, jud. Hunedoara, v. Pop, *Micul atlas linguistic român*, partea I, vol. I, harta 90: *Călcâiu*), lui **Monyoró, *Monyaró, *Manyaró* îi va corespunde o formă cu *ń*. Astfel în judeţul *Hunedoara*, plasa Hunedoara, avem numele de sat *Măniărău*,[3]) (ung. actual *Magyarosd;* Csánki, *ibid.*, V, p. 113: *Monyorosd*, 1470; *Monyarosd*, 1476). E de observat că însuşi numele oraşului (după care e numit şi judeţul şi plasa) păstrează pe *ń* intervocalic: *Hunedoara* (pronunţat *Huńedoara*) < v. ung. *Hunyadvára.*[4]) Paralelismul este deci perfect: pe de o parte avem satul *Mui̯erău* în plasa *Hui̯edin* (< v. ung. **Hunyadin,* azi *Hunyadon* „la Huedin"), pe de altă parte *Măńerău* în plasa *Huńedoara* (< v. ung. *Hunyadvára).*

În ce priveşte pe *ń* intervocalic din *Mânerău*, sat în judeţul Arad, regiune unde *ń* intervocalic a trecut de mult la *i̯*, el se explică prin împrumutul relativ recent, după trecerea lui *ń* la *i̯*. De altfel chiar forma actuală ungurească are *ny* (=*ń*) intervocalic: *Monyoró.*

Formele *Măierău, Măieruş, Măriuş*, etc., derivate din *Monyoró, Monyaró, *Manyaró, Monyorós, Monyarós, *Manyarós*, fac să apară absolut clară etimologia *Mărăjdia* < **Mo(a)nyo(a)rósdi* [5]) „aluniş". Stadiile intermediare trebue să fi fost

[1]) Al Rosetti, *Istoria limbii române,* VI, Bucureşti, 1946, p. 169.

[2]) E probabil că *e* aton, situat între silaba purtând accentul principal (*-rúş*) şi aceea purtând accentul secundar *(Mă-)*, a devenit întâi *i*: **Măi̯irúş*.

[3]) Forma oficială actuală este *Mănerău.*

[4]) Numele actual unguresc al oraşului este *Vajdahunyad.*

[5]) Finalele *-ia, -ie* accentuate pe *i* sau pe radical, şi *-ea, -e,* neaccentuate, ale toponimicelor româneşti de origine maghiară reprezintă finala veche ungurească *-i*. Cf. *Răcăjdia, Orádea, Oráde* < ung. **Rákosdi, *Váradi.*

BDD-A14882 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:56:03 UTC)

următoarele: **Măńerăjdia* (înainte de sec. XVI[1]) > **Măi̯erăjdia* (sec. XVI) > **Măi̯răjdia* > **Măr̡i̯ăjdia* > *Mărăjdia*.

Că etimologia *Mărăjdia* < **Mo(a)nyo(a)rósdi* e cea adevărată, ne-o dovedeşte şi forma săsească a acestui hidronim care, după mărturia hărţilor militare austriace, este *Mengerbach* (scris şi *Menger B.*) Un braţ sec al *Mărăjdiei* poartă, pe harta militară austriacă, indicaţia: *Die alte Menger*. Etimologia lui *Menger* trebue să fie ung. **Monyoró*, **Monyaró*, **Manyaró*. Gustav Kisch *(loc. cit.)* derivă din ung. *Monyorós* forma săsească *Mąngərsch* a numelui satului *Şieu-Măgheruş* (ung. actual *Sajómagyaros)* din jud. Năsăud. E de observat că, în cazul acesta, forma românească e bazată pe forma mai nouă ungurească cu *gy*, nu cu *ny*: *Magyarós*. De asemenea şi numele de sat *Măgheruş* (ung. actual *Szászmagyarós*) din judeţul Târnava-Mică, pentru care Saşii au o formă cu *ń (ny)*: *Maniersch*. Csánki *(ibid.*, V, p. 887) dă şi pentru acest toponimic forme cu *ny*: *Monyoros* (1391), *Monyaros* (1435). În sfârşit, tot dela o formă mai nouă cu *gy* derivă numele unui părău din jud. Timiş, de lângă satul Jădani, notat pe hărţile militare austriace *Valea Magiaruşului*.[5]) Şi aici forma veche a avut *ny: Monyaros*, a. 1487, v. Csánki, *op. cit.*, II, p. 51.

Pe *Valea Mărăjdiei* a fost deci în vechime un aluniş. Acesta există de altfel şi astăzi Îl cunosc toţi locuitorii din Cristian. Toamna, familii întregi se duc la Mărăjdia să-şi facă provizii de alune pe iarnă. Iată încă o dovadă că etimologia propusă e cea justă.

Din cele expuse mai sus putem trage următoarele con-

---

[1]) Satul Sibiel apare, în documentele din sec. XV şi începutul sec. XVI, sub formele *Zybiniel* (1495), *Zybinyel* (1506), *Sybinyel, Sybinel* (1507), v. *Balkan-Archiv*, II, p. 9 şi III, p. 139. De asemenea şi numele oraşului Sibiu (în realitate *Sibiń*) îl păstrează pe *ń* intervocalic până în sec. XVI în documentele slave din Muntenia: Сибиньі, Сибиню, v. Silviu Dragomir, *Documente nouă privitoare la relaţiile Ţărilor Româneşti cu Sibiiul în secolii XV şi XVI* (extras din „Anuarul Institutului de Istorie Naţională" din Cluj, IV), *passim*.

[2]) V. Kniezsa, *Erdély viznevei*. Cluj, 1942, p. 36.

BDD-A14882 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:56:03 LUJ

cluzii interesând fonetica elementelor maghiare în limba română, fonetica istorică şi dialectologia limbii maghiare şi istoria colonizărilor din apropierea Văii Mărăjdiei:

În elementele maghiare ale limbii române împrumutate înainte de sec. XVI, *ń* intervocalic a devenit *i̯*, ca în elementale latine şi slave. Aceasta, natural, nu e valabil pentru Banat şi regiunile limitrofe, unde *ń* romanic s'a menţinut până astăzi, deci şi *ń* maghiar şi slav. Acest *i̯* s'a păstrat în unele cazuri până astăzi, cu toate că grafia oficială adeseori îl omite (de ex. *Măeruş*). În alte cazuri, prin sincoparea vocalei următoare, *yod* a ajuns în contact cu o consoană (de ex. cu un *r*) cu care a putut schimba locul (de ex. **Măi̯(e)ruş* > **Măi̯ruş* > *Măr̥iuş; *Măi̯(e)răjdia* > **Măi̯răjdia* > **Măr̥iăjdia*). Consoana palatală care a rezultat în urma matatezei lui *yod* a putut apoi să-şi piardă elementul palatal (**Măr̥iăjdia* > **Măr̥ăjdia* > *Mărăjdia*). În forma din jud. Satu-Mare *Măriuş* se pare că grupul *r*+*yod*, foarte instabil, a fost înlocuit prin *r*+*i* (vocalic), căci *Măriuş* pare a fi pronunţat în trei silabe.

Formele cu *ń* trecut la *i̯* (care apoi a putut dispărea), ca *Măieruş*, *Mărăjdia*, sunt deci împrumuturi mai vechi de cât secolul al XVI-lea în regiunile unde şi *ń* romanic şi slav a avut aceeaşi soartă. Că aceste împrumuturi sunt atât de vechi ne-o dovedesc şi formele documentare ungureşti care până prin secolul al XV-lea au *ny*, pe când cele moderne au *gy*.

Forme ca *Valea Magiaruşului* [sic] şi *Măgheruş* sunt prin urmare împrumuturi mai nouă. Din nefericire nu cunosc pronunţarea exactă a hidronimicului *Valea Magiaruşului*, pentru a putea stabili, dacă ceeace cartografii au notat *gi* corespunde unui *ź* sau unui *dź* din graiul bănăţean. În cazul că pe teren se pronunţă *Valea Măźźeruşului*, trebue să-i presupunem împrumutului o vechime tot aşa de mare ca lui *źingaş* „gingaş" < ung. *gyengés*, *źulź* „giulgiu" < ung. *gyolcs*, etc.[1])

Se pare că împrumuturile cele mai vechi sunt reprezentate prin toponimicele româneşti care prezintă forme derivate

[1]) Pentru vechimea acestor împrumuturi din limba maghiară, v. Pătruţ, DR, X, p. 306 sq.

BDD-A14882 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:56:03 UTC)

din forme ungureşti având *n* intervocalic în loc de *ny* (ung. mod. *gy*) în cuvântul *mogyoró*.[1]) Astfel *Monoroştia*[2]) din jud. Arad, a cărei formă modernă ungurească e împrumutată dela Români, *Monorostia*, dar care e atestată în documente subt formele *Monyros* [sic], a. 1350, şi *Monyoros*, a. 1515, v. Csánki, *ibid.*, I, p. 775. La fel *Mănărade* (ung. mod. *Monora*), jud. Târnava-Mare, are la bază o formă ungurească **Monodi*. (Scheiner, în *Balkan-Archiv*, II, p. 42, îl derivă din **Monyoród* trecut prin filieră săsească).

Toponimicele româneşti având la bază ung. *mogyoró* „alun" au fost prin urmare primite de Români în epoci diferite. Cele mai vechi sunt toponimicele cu *n* ca *Mănărăştia* şi *Mănărade*. Apoi cele cu *ń* trecut la *i̯* (sau dispărut), ca *Măieruş*, *Mărăjdia*. Vechimea împrumuturilor o dovedesc şi terminaţiunile *-ia*, *-e* ale toponimicelor (*Mănărăştia*, *Mănărade*, *Mărăjdia*) care presupun existenţa unui *-i* final unguresc. O vechime destul de mare trebue să aibă şi *Valea Magiarusului* în cazul că *gi* corespunde lui *ź* bănăţean, deci lui *gi* din limba literară. În sfârşit toponimicele având *ǵ* (*ghe*) pentru *gy* unguresc sunt cele mai recente.[3])

Pentru fonetica istorică şi dialectologia maghiară, din forme ca *Mărăjdia* (jud. Sibiu), *Măierău* (jud. Mureş), *Mueräu* (jud. Cluj şi Turda), *Mueruş* (jud. Braşov), *Măriuş* (jud. Satu-Mare), *Mănerău* (jud. Hunedoara), săs. *Menger* (jud. Sibiu, săs. *Manyersch* (jud. Braşov), săs. *Maniersch* (jud. Târnava-Mică), săs. *Mąngərsch* (jud. Năsăud), trebue să deducem că în trecut, în graiurile ungureşti — astăzi în bună parte dispărute — din judeţele Hunedoara, Sibiu, Braşov, Târnava-Mică, Mureş, Năsăud, Satu-Mare, Cluj, Turda au fost generale formele *monyoró*, *monyaró* sau **manyaró* pentru actualele *mogyoró*, *magyaró* „alun". De altfel documentele dau forme

---

[1]) Despre trecerea lui *n* intervocalic la *ny* în limba maghiară, v. Gombocz Zoltán, *Magyar történeti nyelvtan*, II. rész, *Hangtörténet*, ed. II, Budapesta 1926, p. 92 (curs litografiat).

[2]) Pronunţarea exactă în gura localnicilor este *Mănărăştia*, (Comunicat de Liviu Onu, originar dln Lipova.)

[3]) V. Pătruţ, DR, X, p. 308.

BDD-A14882 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:56:03

cu *ny* pentru aceleaşi toponimice, cu excepţia lui *Mărăjdia* şi *Măeruş*, (jud. Braşov), neatestate în documente.

Din numele de origine maghiară, atât la Români, cât şi la Saşi, a Mărăjdiei, trebue să deducem că în trecut a existat prin apropiere o colonie ungurească — astăzi complet dispărută — (de aceea *Mărăjdia* nici n'are o formă ungurească actuală). Hidronimul *Mărăjdia*, împreună cu toponimicele, hidronimele şi oronimele *Şibişel*, afluent al râului Răşinarului= săs. *Schewis* (v. Kniezsa, *op. cit.*, p. 31), *Cisnădie* (v. *Balkan-Archiv*, II, p. 64), *Teiuşul* „deal la Vest de Orlat" < ung. *tövis* „spin", etc., datează poate de pe timpul când Săcuii, în mersul lor spre răsărit, s'au aşezat câtva timp pe aceste meleaguri. După părerea unor istorici unguri, Săcuii s'au mutat spre răsărit la venirea Saşilor, adică în a doua jumătate a secolului al XII-lea şi începutul secolului al XIII-lea.[1]) E probabil că, începând cu sec. XIII, n'a mai rămas populaţie ungurească prin împrejurimile *Mărăjdiei*, afară de stăpânii feudali ai Orlatului. E deci posibil că hidronimul *Marăjdia* a fost împrumutat în cursul secolului al XII-lea. Dispariţia definitivă a lui *-i* final în vechea maghiară s'a întâmplat la începutul sec. XIII (v. Gombocz, *op. cit.*, 69).

Kniezsa[2]) observă că în cazul toponimicelor duble maghiaro-săseşti, Românii au împrumutat de obiceiu forma ungurească, de ex. *Disznód-Heltau*, rom. *Cisnădie*. Vedem că şi în cazul *Mărăjdiei* suntem în prezenţa aceluiaşi fenomen: rom. *Mărăjdia* îşi are obârşia în ung. **Mo(a)nyo(a)rôsdi* şi nu în săs. *Menger* (care la rândul său e tot din maghiară). Explicaţia acestui fenomen trebue căutată în faptul că Românii au împrumutat aceste toponimice în epoca de simbioză româno-maghiară din această regiune dinaintea stabilirii Saşilor în Ardeal. De asemenea în cazul toponimicelor duble slavo-maghiare sau chiar triple, slavo-maghiaro-săseşti, ca de ex. hidronimul,

---

[1]) V. Kniezsa, *Ungarns Völkerschaften im XI. Jahrhundert*, Budapest 1938, p. 40.

[2]) *Erdély viznevei. op. cit.*, p. 42.

BDD-A14882 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:56:03 LUJ

din vecinătatea Mărăjdiei, slav. *Cernavoda* — ung. *Feketevíz* (apare în documente, azi dispărut) — săs. *Schwartzwasser* (documentar; azi Saşii întrebuinţează numai forma românească), faptul că Românii păstrează forma slavă presupune o simbioză slavo-română anterioară venirii Ungurilor.[1])

E. PETROVICI

[1]) Kniezsa, *loc. cit.*, explică fenomenul prin aceea că, la venirea lor în Ardeal, după Unguri şi Saşi, la sfârşitul secolului al XII-lea. Românii au mai găsit, la Sud de Mureş, Slavi nemaghiarizaţi dela care au împrumutat toponimicele slave, Slavii fiind mai apropiaţi de Români din punct de vedere social ca Ungurii. Din aceeaşi cauză, Românii au împrumutat mai uşor toponimice dela Unguri decât dela Saşi.

BDD-A14882 © 1948 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 16:56:03 UTC)